

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Expedita Juris Divini, Natvralis, Et Ecclesiastici Moralis Expositio

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Reservata qua ratione possit quis fateri soli superiori, vel Inferiori
Delegato? paragrapho 7.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40132

um enarrare, si oblitus non fuisset; ergo non videtur priuandus dicta benignitate Ecclesiae, qua reservatio peccatorum obliuorum tollatur, & ita tenet Delugo. *a* Verum ego hæreo, quia esse paratum, non videtur esse ad hoc sufficiens. Decernant sapientes.

§. VI.

An cum quis absolvitur, remaneat absolutus ab excommunicationibus oblitis.

1. **H**actenus egimus de peccatis oblitis, nunc breviter de oblitis excommunicationibus dicamus: An scilicet, quando Confessor præmittit Absolutionem à Censuris per illa, vel similia verba, *Absolvo te ab omni excommunicatione, in quantum possum, & indiges*, subiungitque Absolutionem à peccatis, an, inquam, per prædictam absolutionem deleatur excommunicatio, qua pœnitens erat irretitus, sed ejus immemor, Confessario nequaquam aperuit.

Respondet, ut alibi *b* dixi, posito, quod Confessarius habuerit potestatem, seu Jurisdictionem ad ejusmodi excommunicationem auferendam, deleri; unde postea pœnitens illius recordatus, illius Absolutione non indigebit. Ratio est, quia Confessor semper habet; habereque debet intentionem simpliciter absolutam absolvendi, quantum licite potest; servandique partes omnes officii sui, quas non seruet, si absolvere intenderet à peccatis, & non à Censuris. Id quod propter eandem rationem est verum, non solum in Confessario ordinario, sed etiam in Delegato, ut notat Coninck. *c*

Si Confessarius careat jurisdictione ad absolvendam eam excommunicationem oblitam, illam non deleri, nimis est manifestum. Quare, quando ea in mentem revocabitur, legitimo Superiore indigebit.

2. Dixi (quantum licite potest) quare, si in privilegio, seu in Jubilæo esset forma, ne possit licite quis absolvi, nisi aliqua condicione adimpleta v. gr. nisi satisfacta parte, non censeretur Confessor per illud *Absolvo te ab omni excommunicatione*, absolvere, si parti minimè sit satisfactum, ut rectè notat Delugo. *d* Ratio est, quia, ut dictum est, Confessor solum habet, habereque præsumitur intentionem

absolvendi quos, & quantum validè, & licitè potest.

3. Petes, si Confessor absolvere potens, absolvat à peccatis, dicendo *Absolvo te à peccatis tuis*, nulla præmissa formula Absolutionis à Censura, ut usu venire solet in brevibus Confessionibus, & non raro in articulo mortis, remanebitne ignarus suæ Censuræ; immo, & conscius, si tamen propter imminentem mortem loqui non potest, remanebitne; inquam, absolutus ab illa, quam is Confessarius potest absolvere?

5. Respondeo, Remansurum, ut docet Suarez. *e* Ratio est, quia in illo, *Absolvo te à peccatis*, involuitur Absolutio à quocumque vinculo nato ex peccatis, atque adeò à Censuris: cum igitur ejusmodi Confessor supponatur, velle licitè fungi suo munere, supponetur etiam ab eo Censuræ vinculo Pœnitentem absolvere; multoque magis id erit in articulo mortis, si tunc expressè absolvens intendat per illa verba sola, *Absolvo te à peccatis*, absolvere etiam à Censuris. Ad majorem autem certitudinem, sic absolvat, *Absolvo te omnibus Censuris, & peccatis*, quia certum est, illud, *Ego te absolvo*, sufficere ad Absolutionem peccatorum, quod non est ita certum, licet sit probabilissimum, sufficere etiam ad Absolutionem Censurarum.

§. VII.

Casus reservatos, qua ratione possit quis fateri Superiori, vel Inferiori Delegato.

1. **Q**uandoquidem pluries firmatum jam est supra posse Superiorem, vel inmediate per se, vel per suum Delegatum casus reservatos absolvere, quæret aliquis, an, qui habet casus reservatos, possit hos solos fateri Superiori potestatem habendi illos absolvendi, & ab ipso absolvi, ac pro cæteris remitti ad inferiorem, vel contra fateri solos non reservatos inferiori, qui absolvat, remittatque pro cæteris reservatis ad Superiorem.

2. Dico *f* absolutè id fieri non posse. *f* *Vt id.* Ratio est, quia esset dimidiare Confessionem *dixi lib. 2.* sine necessitate. Quare in hisce eventibus, *Meth. Cõf.* vel Superior audiat omnia, & absolvat, vel *c. 10. §. 1.* audiens reservata, extra Confessionem, tollat reservationem, seu mittat ad inferior-

R 2 rem,

a *Coninck*
disp. 8. de
poen. dub.
13. n. 100.
 b *Præp. de*
Confes. q.
1. dub. 9.
 c *Cajetan.*
in summa
v. Confess.
10. 10.

rem, cui conferat potestatem absolvendi à reservatis. Si verò sit inferior; mittat pœnitentem ad Superiorem, vel ipse aseat, impetretque potestatem; & demum ritè absolvat. Ita Coninck. a Præpositus, b alii que passim; quidquid dicat Cajetanus, c qui ait, contrariam esse Romanæ Curie consuetudinem, in qua discutienda, inquit, non oportet nimium sapere, quidquid inquam, dicat. Nam consuetudo illa solum est, quoad tollendas Censuras, & reservationem, non verò, quoad absolvendum sacramentaliter.

3. Dixi autem (*absolutè*) nam, si aliqua necessitas urgeret, posset, ut si v. gr. pœnitens non posset adire inferiorem, sed solum Superiorem, qui tamen Superior propter aliquod grave impedimentum, v. g. articulum mortis, non posset omnia peccata audire, &c.

CAPUT X.

Agimus de Absolutione reservatorum
Jure Delegationis in particulari.

1. **H**is in universum explicatis, exposcit ordo, & facultas doctrinæ, ut de Delegationibus in particulari differamus.

Et quidem, si reservans, seu Superior concedat facultatem alicui v. g. Confessario ad absolvendum hunc peculiarem pœnitentem, seu excommunicatum, dicitur is Confessarius habere specialem delegationem. Huc reducere libet facultatem, concedi solitam à Pontifice in Jubilæis secundum varios, modò amplos, modò limitatos eorum tenores. Si verò prædictus Superior det facultatem generalem, circa casus, vel excommunicationes reservatas, dicitur is Confessarius habere delegationem universalem.

2. Porro de speciali Delegatione certa regula dari non potest, nisi ea, ut servantur illa, quæ talis delegationis tenor præscribit. At generales Delegationes, de quibus certa dari doctrina potest, quatuor hodie inveniuntur.

Prima, in Tridentino, quod concedit Episcopis potestatem absolvendi omnes casus occultos.

Secunda, In privilegiis, concessis à Pontifice Regularibus.

Tertia, In eodem Tridentino, quod confirmat consuetudinem Ecclesiæ, qua quilibet Sacerdos in casu articuli mortis, modo jam explicando, absolvit ab omnibus casibus, & excommunicationibus.

Quarta, In Bulla Cruciatæ.

De his igitur nostrum erit hic breviter differere; In hoc capite de prima dicam; deinde, in suis distinctis capitibus, de cæteris.

§. Unicus.

De Delegatione concessa Episcopis à Tridentino circa casus, excommunicationesque reservatas, & occultas.

1. **T** Tridentini d' verba sunt hujusmodi. *Trident.*
Licet Episcopis, &c. in quibuscumque 2. 4. c. 6. h.
casibus occultis, etiam Sedi Apostolicæ reservatis reform.
delinquentes quoscumque sibi subditos, in Dice-
cessi sua, per seipsos, aut Vicarium, ad id speciali-
ter deputandum in foro Conscientiæ, gratis absol-
vere, imposta pœnitentiâ salutari. Idem, & in
hæresis crimine, in eodem foro Conscientiæ, eis
tantum, non eorum Vicariis sit permissum.

Hactenus Tridentinum: in cujus verbis aliquid specialiter, & Singillatim adnotamus.

EPISCOPIS.

2. Nimirum illi, sive Episcopi, sive Archiepiscopi (atque hi etiam ante usum Pallii) qui habent subditos (non verò mere Titulares.) Confirmati item, etiam ante Consecrationem, (sed qui possessionem habeant sui Episcopatus, seu Archiepiscopatus, ut ex c. e Injuncta; notat universaliter Azor, f) hic comprehenduntur, quia hæc potestas absolvendi, de qua loquimur, est Jurisdictionis, non Consecrationis. Lege Meroll. g & Tract. 2. 7. c. 1. b.

3. Plures Doctores affirmant, venire hic omnes habentes Jurisdictionem, quasi Episcopalem, etiam si careant territorio, & quales sunt Superiores Conventuales in Ordine ad suos Religiosos. Sed de hac re vide paulò post c. 11. §. 1. num. 11.